

**СЪВЕТ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ**

**Брюксел, 7 юли 2010 г.
(OR. en)**

11646/10

**POLGEN 103
AG 26
ECOFIN 421
UEM 241
SOC 441
COMPET 208
RECH 248
ENER 208
TRANS 177
MI 226
IND 90
EDUC 118
ENV 452
AGRI 250**

ЗАКОНОДАТЕЛНИ АКТОВЕ И ДРУГИ ПРАВНИ ИНСТРУМЕНТИ

Относно: **ПРЕПОРЪКА НА СЪВЕТА** относно общи насоки за
икономическите политики на държавите-членки и на Съюз

ПРЕПОРЪКА НА СЪВЕТА

от

**относно общи насоки за икономическите политики
на държавите-членки и на Съюза**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 121, параграф 2 от него,

като взе предвид препоръката на Европейската комисия,

като взе предвид заключенията на Европейския съвет,

като има предвид, че:

- (1) Договорът предвижда държавите-членки да считат икономическите си политики за въпрос от общ интерес и да ги координират в рамките на Съвета. В съответствие с разпоредбите на Договора, Европейският съюз е разработил и приложил инструменти за координиране на политиките в областта на фискалната политика (Пактът за стабилност и растеж) и в областта на макро-структурните политики.
- (2) Договорът предвижда, че Съветът приема насоки за заетостта и общи насоки на икономическата политика, за да насочва политиките на държавите-членки.
- (3) Лисабонската стратегия, стартирана през 2000 г., се основаваше на признаването на необходимостта Европейския съюз да увеличи заетостта, производителността и конкурентоспособността, като едновременно с това укрепва социалното сближаване, в условията на глобална конкуренция, технологична промяна, екологични предизвикателства и застаряващо население. Лисабонската стратегия беше стартирана отново през 2005 г. след средносрочен преглед, който доведе до по-силно съсредоточаване върху растежа и върху повече и по-добри работни места.

- (4) Лисабонската стратегия за растеж и работни места спомогна за постигането на консенсус около основната посока на икономическата политика и политиката за заетостта на Съюза. Съгласно стратегията, общите насоки на икономическата политика, както и насоките за заетостта бяха приети от Съвета през 2005 г.¹ и преразгледани през 2008 г.². 24-те насоки положиха основите на националните програми за реформи, очертавайки ключовите приоритети за реформи на равнище макроикономика, микроикономика и пазар на труда за Съюза като цяло. Въпреки това опитът показва, че насоките не определят достатъчно ясни приоритети и че връзките между тях са могли да бъдат по-здрави. Това ограничи тяхното въздействие върху националното изготвяне на политики.
- (5) Финансовата и икономическа криза, която започна през 2008 г., се изрази в значителни загуби на работни места и в нереализирани възможности и доведе до драматично влошаване на публичните финанси. Независимо от това, Европейският план за икономическо възстановяване³ помогна на държавите-членки в борбата им с кризата, частично чрез координирано фискално стимулиране, като еврото представляваше гарант за макроикономическата стабилност. Следователно кризата показва, че координирането на икономическата политика на равнище Съюз може да доведе до значителни резултати, ако координирането бъде засилено и направено ефективно. Кризата също отвори тясната взаимозависимост на икономиките на държавите-членки и на пазарите им на труда.

---

¹ COM(2005) 141.

² COM(2007) 803.

³ COM(2009) 615, 19.11.2009 г.

- (6) Комисията предложи изработването на нова стратегия за следващото десетилетие, стратегията „Европа 2020“¹, за да може Съюзът да излезе от кризата по-силен и да насочи икономиката си към интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж. Пет основни цели, които са изброени в съответните насоки, представляват общите цели, насочващи действията на държавите-членки, като се отчитат различните им изходни позиции и национални обстоятелства, и насочващи действията на Съюза. Държавите-членки следва да положат всички усилия да постигнат своите национални цели и да отстранят препятствията, които ограничават растежа.
- (7) Като част от всеобхватните „стратегии за излизане“ от икономическата криза, държавите-членки следва да проведат амбициозни програми за реформи, за да осигурят макроикономическа стабилност и устойчивост на публичните финанси, да подобрят конкурентоспособността и да намалят макроикономическите неравновесия и да подобрят ефективността на пазара на труда. Временните мерки, въведени в отговор на кризата, следва да се прекратяват координирано и по целесъобразност, когато възстановяването е сигурно. Прекратяването на фискалното стимулиране следва да се осъществи и координира в рамките на Пакта за стабилност и растеж.

---

¹ COM (2010) 2020, 3.3.2010.

- (8) В рамките на стратегията „Европа 2020“ държавите-членки и Съюза следва да проведат реформи, целящи „интелигентен растеж“, т.е. растеж, чиято движеща сила са знанията и иновациите. Реформите следва да целят подобряване на качеството на образованието, като осигурят достъп за всеки, засилят ефективността на научноизследователската дейност и бизнеса и усъвършенстват допълнително регулаторната рамка с цел насърчаване на иновациите и трансфера на знания навсякъде в Съюза. Те следва да насърчават предприемчивостта и да спомагат за превръщането на творчески идеи в иновативни продукти, услуги и процеси, които могат да създадат растеж, качествени работни места, териториално, икономическо и социално сближаване и да отговорят по-ефективно на европейските и глобалните предизвикателства, свързани с обществото. В този контекст е съществено да се извлече максималното от информационните и комуникационни технологии.
- (9) Политиките на Съюза и на държавите-членки, включително чрез техните програми за реформи, следва да са насочени към „устойчив растеж“. Устойчив растеж означава отделяне на икономическия растеж от използването на ресурси, изграждане на устойчива и конкурентоспособна икономика с ефективно използване на енергията и ресурсите, справедливо разпределение на разходите и ползите, и използване на водещата роля на Европа в надпреварата за разработване на нови процеси и технологии, включително „зелени“ технологии.
- Държавите-членки и Съюзът следва да осъществят необходимите реформи за намаляване на емисиите от парникови газове и за ефективно използване на ресурсите, което ще помогне и за предотвратяване на влошаването на околната среда и на загубата на биологично разнообразие. Те следва също да подобрят бизнес средата, да стимулират създаването на „зелени“ работни места и да помогнат на предприятията, които модернизират индустриалната си база.

(10) Накрая, политиките на Съюза и програмите за реформи на държавите-членки следва да са насочени към „приобщаващ растеж“. Приобщаващ растеж означава изграждане на съгласувано общество, в което хората имат възможността да предвиждат и управляват промяната, като по този начин участват активно в обществото и икономиката. Поради това реформите на държавите-членки следва да осигурят достъп и възможности за всички през целия жизнен цикъл, като по този начин намалят бедността и социалното изключване, посредством премахване на преградите за участие в пазара на труда, особено за жени, по-възрастни работници, млади хора, лица с увреждания и законни мигранти.

Във всички тези области на политиката реформите следва да отчитат въпроса за равенството между половете. Те следва също да гарантират, че ползите от икономическия растеж ще достигат до всички граждани и до всички региони. Поради това осигуряването на ефективно функциониране на пазарите на труда посредством инвестиране в успешни преходи, развитие на подходящи умения, повишаване на качеството на работните места и борба срещу сегментирането, структурната безработица и бездействието, като се осигурява адекватна и устойчива социална закрила и активно приобщаване за намаляване на бедността, като същевременно се спазва договорената фискална консолидация, следва да заемат централно място в програмите на държавите-членки за реформи.

(11) Като съществен елемент държавите-членки и Съюзът следва да продължат и да разширят усилията си, за да усъвършенстват допълнително своята регулаторна рамка, особено по отношение на европейските предприятия. Като засилят своите инструменти за интелигентно регулиране, държавите-членки и Съюзът следва да гарантират, че законодателството е изготвено добре, че е съизмеримо, че се преразглежда редовно и не създава излишна тежест. Постигането на целите за намаляване на административната тежест остава приоритет.

- (12) Структурните реформи на Съюза и на държавите-членки могат да допринесат ефективно за растежа и работните места, ако увеличат конкурентоспособността на Съюза в глобалната икономика, открият нови възможности за европейските износители и предоставят конкурентен достъп до жизнено важен внос. Поради това реформите следва да вземат предвид външното си отражение върху конкурентоспособността, за да се стимулира европейския растеж и участие на открити и справедливи пазари навсякъде по света.
- (13) Стратегията „Европа 2020“ трябва да бъде подкрепена с интегриран набор от европейски и национални политики, които държавите-членки и Съюза следва да изпълняват изцяло и със сходно темпо, с цел да постигнат положителните вторични ефекти от координираните структурни реформи и по-последователен принос на европейските политики за целите на стратегията, отчитайки изходните позиции на държавите-членки.
- (14) Въпреки че настоящите насоки са насочени към държавите-членки и Съюза, стратегията „Европа 2020“ следва да се изпълнява в партньорство с всички национални, регионални и местни власти, като тясно асоциира парламенти, както и социални партньори и представители на гражданското общество, които да допринесат за създаването на националните програми за реформи, за тяхното изпълнение и цялостното комуникиране по стратегията.

- (15) Стратегията „Европа 2020“ е подкрепена с по-малък набор от насоки, на мястото на предишните 24, който е насочен към съгласуваното решаване на въпросите на заетостта и основите въпроси на икономическата политика. Насоките за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза, приложени към настоящата препоръка са неразривно свързани със съответните насоки за политиките за заетостта. Заедно те образуват „Интегрирани насоки Европа 2020“.
- (16) Тези нови интегрирани насоки съответстват на заключенията на Европейския съвет. Те дават точни указания на държавите-членки за създаването на национални програми за реформи и за изпълнението на реформите, като отразяват взаимозависимостта и са в съответствие с Пакта за стабилност и растеж. Насоките ще послужат за основа на всички специфични за дадена страна препоръки, които Съветът може да отправи към отделни държави-членки, или в случая на общите насоки на икономическите политики — за предупреждения, свързани с политиката, които Комисията може да издаде, в случай на недостатъчни последващи действия по съответните специфични препоръки за държава-членка.
- (17) Настоящите насоки следва да останат стабилни до 2014 г., за да се осигури съсредоточаване върху изпълнението,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ПРЕПОРЪКА:

- (1) Държавите-членки и, когато е уместно, Европейския Съюз следва да вземат предвид в икономическите си политики насоките, определени в приложението.
- (2) Държавите-членки следва да изготвят национални програми за реформи, които да са съгласувани с целите, определени в „Интегрирани насоки Европа 2020“.

Съставено в Брюксел,

За Съвета
Председател

ПРИЛОЖЕНИЕ

Общи насоки за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза

Насока 1: Осигуряване на качеството и устойчивостта на публичните финанси

Държавите-членки следва енергично да изпълняват стратегии за бюджетно консолидиране съгласно Пакта за стабилност и растеж (ПСР), и по-специално препоръките, които им се отправят съгласно процедурата за прекомерен дефицит, и/или в меморандуми за разбирателство в случай на помощ за платежния баланс. По-специално, държавите-членки следва да постигнат консолидация в съответствие с препоръките на Съвета и да изпълнят средносрочните си цели в съответствие с ПСР. Без да се нарушава правната рамка на ПСР, това означава повечето държави-членки да постигнат консолидиране доста над заложените 0,5 % от брутният вътрешен продукт (БВП) годишно в структурно отношение, докато делът на техния дълг не започне трайно да намалява. Фискалното консолидиране следва да започне най-късно през 2011 г. и по-рано в някои държави-членки, в които са налице подходящи за това икономически обстоятелства, при условие че прогнозите на Комисията продължават да сочат, че възстановяването укрепва и започва само да се поддържа.

При изготвянето и изпълнението на бюджетните консолидации, стратегиите следва да насочат вниманието си към ограничаване на разходите и даване на приоритет на засилващи растежа разходи в области като образованието, уменията и шансовете за заетост, научните изследвания и развойната дейност (НИРД) и иновациите и подходящото инвестиране в мрежи с положително въздействие върху производителността, като например високоскоростен интернет, енергийни и транспортни връзки и инфраструктура. Там, където може да се наложи увеличаване на данъците, следва, когато е възможно, това да става едновременно с въвеждането на мерки, които правят данъчните системи по-благоприятни за заетостта, околната среда и растежа, например чрез изместване на данъчната тежест към дейности, вредни за околната среда. Данъчните системи и системите на социални помощи следва да предоставят по-добри стимули, за да направят достатъчно привлекателно възнаграждението за труд.

Освен това държавите-членки следва да подсилят националните бюджетни рамки, да подобрят качеството на публичните разходи и устойчивостта на публичните финанси, като се стремят особено към решително намаляване на дълга, провеждане на реформа на публичните разходи, свързани с остаряването, като разходите за пенсии и здравеопазване, и към политики, които допринасят за повишаване на активната възраст и на ефективната възраст на пенсиониране, за да осигурят финансовата устойчивост на системите за публични разходи, свързани с остаряването, и на социалните системи.

Бюджетната ефективност и качеството на публичните финанси са важни и на равнище Съюз.

Насока 2: Решаване на макроикономическите неравновесия

Държавите-членки следва да избягват неустойчивите макроикономически неравновесия, произтичащи най-вече от процеси по текущите сметки, пазарите на активи и счетоводните баланси в сектора на домакинствата и корпоративния сектор. Държавите-членки с голям дисбаланс по текущата сметка, който се корени в постоянната липса на конкурентоспособност или се дължи на други причини, следва да насочат вниманието си към основните причини, като предприемат действия, например в областта на фискалната политика, развитието на заплатите, структурните реформи, свързани с продуктовете пазари и пазарите на финансови услуги (включително потока на развиващия производителността капитал) и в областта на пазарите на труда, в съответствие с насоките за заетостта, или във всяка друга подходяща област на политиката. В този контекст държавите-членки следва да насърчават правилните рамкови условия за системите за договаряне на заплати и развитието в разходите за труд, които да са съгласувани със стабилността на цените, тенденциите в производителността в средносрочен план и нуждата от намаляване на макроикономическите неравновесия. Когато е уместно, подходящото определяне на заплащането в държавния сектор следва да се смята за важен сигнал за осигуряване на умереност в заплащането в частния сектор в съответствие с нуждата от повишаване на конкурентоспособността. Рамките за определяне на заплащането, включително на минималните работни заплати, следва да позволяват процес за определяне на заплащането, който отчита различията в уменията и местните условия на пазара на труда и отговаря на големите различия в икономическите показатели в отделните региони, отрасли и дружества вътре в страната. Социалните партньори имат важна роля в този контекст. Държавите-членки с големи излишъци по текущата си сметка следва да предприемат мерки с цел осъществяване на структурни реформи, които допринасят за засилване на потенциалния растеж и по този начин служат за основа на вътрешното търсене. Преодоляването на макроикономическите неравновесия, включително между държавите-членки, също би допринесло за постигането на икономическо сближаване.

Насока 3: Намаляване на неравновесията в еврозоната

Държавите-членки, чиято валута е еврото следва да разглеждат големите и постоянни разлики в състоянието на текущите сметки и други макроикономически неравновесия като въпрос от общо значение и когато е необходимо, да предприемат неотложни действия за намаляване на неравновесията. Необходими са действия във всички държави-членки от еврозоната, но естеството, значението и неотложността на политическите предизвикателства се различават значително в съответните държави. Предвид уязвимостта и мащаба на корекциите, които се изискват, политическите действия са особено належащи в онези държави-членки, в които се наблюдава трайно голям дефицит по текущата сметка и големи загуби на конкурентоспособност. Тези държави следва да постигнат значителен траен спад на дефицита по текущата сметка. Тези държави-членки от еврозоната следва също да се стремят към намаляване на разходите за труд на единица продукт, като отчитат развитието в производителността на равнище региони, отрасли и дружества, и също към укрепване на конкуренцията на пазарите на продукти. Държавите-членки от еврозоната с големи излишъци по текущата си сметка следва да изпълняват мерки с цел осъществяване на структурни реформи, които допринасят за засилване на потенциалния растеж и по този начин служат за основа на вътрешното търсене. По същия начин, държавите-членки от еврозоната следва да реагират на всички други макроикономически неравновесия, като натрупването на прекомерен частен дълг и увеличаването на разликите по отношение на инфлацията. Следва да се премахнат институционалните прегради пред гъвкавото коригиране на цените и заплатите в зависимост от пазарните условия. Макроикономическите неравновесия следва да бъдат наблюдавани отблизо в рамките на Еврогрупата, която, когато е необходимо, следва да предлага коригиращи действия.

Насока 4: Оптимизиране на подкрепата за НИРД и иновациите, укрепване на триъгълника на знанието и освобождаване на потенциала на цифровата икономика

Държавите-членки следва да преразгледат националните (и регионалните) системи за НИРД и иновации, осигурявайки в стратегиите за бюджетно консолидиране съгласно Пакта за стабилност и растеж (насока 1) ефективни и подходящи рамкови условия за публични инвестиции, и да ги ориентират към по-голям растеж, като същевременно работят, когато това е подходящо, върху големите предизвикателства, свързани с обществото (включително енергетика, ефикасност на ресурсите, изменение на климата, биологично разнообразие, социално и териториално сближаване, застаряване, здравеопазване, и сигурност) по икономически ефективен начин. По-специално публичните инвестиции следва да служат за привличане на допълнително частно финансиране на НИРД. Реформите следва да поощряват високите научни постижения и интелигентното специализиране, да насърчават научното интегриране, да засилват сътрудничеството между университетите, изследователските институти, публичните и частните действащи лица и действащите лица от третия сектор, както във вътрешен, така и в международен план, и да осигуряват развитието на инфраструктури и мрежи, които подпомагат разпространето на знания. Управлението на изследователските институции следва да се подобри, за да се увеличи ефективността на разходите и производителността на националните изследователски системи. За тази цел изследователската работа, осъществявана от университетите, следва да се модернизира, да се развият и направят достъпни инфраструктури, чието качество е на световно ниво, и да се насърчат привлекателни кариери и мобилност за изследователите и студентите. Схемите за финансиране и поръчки следва да се адаптират и опростят, да спомогнат където е целесъобразно за улесняване на трансграничното сътрудничество, трансфера на знания и конкуренция на базата на способностите, като се опират на полезни единодействия и водят до по-значими резултати.

Политиките на държавите-членки за НИРД и иновации следва да бъдат пряко насочени към националните възможности и предизвикателства и следва да отчитат контекста на Съюза с цел да се увеличат възможностите за обединяване на публичните и частните ресурси в области, където Съюзът добавя стойност, използване на полезни единодействия с фондовете на Съюза, като по този начин се постигне достатъчно голям мащаб и се избегне фрагментирането. Държавите-членки и Съюзът следва да интегрират иновациите във всички подходящи политики и да насърчават иновациите в широк смисъл (включително нетехнологичните иновации). С оглед на насърчаване на частното инвестиране в изследвания и иновации държавите-членки и Съюзът следва да подобрят рамковите условия — особено по отношение на бизнес средата, конкурентните и откритите пазари и големия икономически потенциал на индустрията в областта на културата и творчеството — да комбинират по целесъобразност рентабилни данъчни стимули, в зависимост от фискалните възможности на всяка държава-членка, и други финансови инструменти с мерки за улесняване на достъпа до частно финансиране (включително рисков капитал) и да опростяват достъпа за МСП, да насърчават търсенето, по-специално в екоиновациите, (където е подходящо — посредством възлагане на екологосъобразни обществени поръчки и посредством стандарти за оперативна съвместимост), да насърчават отворени за иновациите пазари и норми, и да предоставят ефикасна, достъпна и ефективна защита и управление на интелектуалната собственост. И трите страни на триъгълника (образование — научни изследвания — иновации) следва взаимно да се поддържат и да се захранват. В съответствие с насоки 8 и 9 държавите-членки следва да дадат на хората широк спектър от умения, необходими за иновациите във всичките им разновидности, включително екоиновациите, и следва да се стремят да осигурят достатъчен приток на хора с висше образование в областта на естествените науки, математиката и технологията.

Държавите-членки и Съюзът следва да въведат подходящи рамкови условия за бързото развитие на цифров единен пазар, предлагащ съдържание и услуги онлайн, които са широко достъпни. Държавите-членки следва да насърчават въвеждането и разпространението на високоскоростния интернет като основно средство за достъп до знания и участие в тяхното създаване. Публичното финансиране следва да бъде рентабилно и насочено към преодоляване на пазарните неуспехи. Политиките следва да спазват принципа на технологичната неутралност. Държавите-членки следва да се стремят към намаляване на разходите за развитие на мрежата, по-специално като подобрят координацията на обществените поръчки за строителство. Държавите-членки и Съюзът следва да насърчават въвеждането и използването на съвременни достъпни услуги онлайн, включително чрез по-нататъшно развитие на електронното правителство, електронния подпис, електронната самоличност и електронното плащане; да подкрепят активното участие в цифровото общество, по-конкретно като насърчават достъпа до съдържание и услуги в областта на културата посредством медийна и цифрова грамотност; както и да насърчават климат на сигурност и доверие.

Основната цел на Европейския Съюз, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, е да бъдат подобрени условията за научни изследвания и развитие, по-специално с цел до 2020 г. равнището на комбинираните публични и частни инвестиции в този сектор да достигне 3 % от БВП. Комисията ще разработи показател, отразяващ интензивността на научноизследователската и развойна дейност и иновациите.

Насока 5: Подобряване на ефикасността на ресурсите и намаляване на парниковите газове

Държавите-членки и Съюзът следва да въведат мерки за насърчаване на отделянето на икономическия растеж от използването на ресурси, като превръщат екологичните предизвикателства във възможности за растеж и използват по-ефикасно природните си ресурси, което спомага и за предотвратяване на влошаването на околната среда и за запазване на биологичното разнообразие. Те следва да проведат необходимите структурни реформи, за да имат успех в създаването на нови възможности за бизнес и заетост в условията на увеличаващи се глобални въглеродни и ресурсни ограничения. Съюзът и държавите-членки следва да положат допълнителни усилия за ускоряване на създаването на интегриран и напълно работещ вътрешен пазар на енергия, за да осигурят безпроблемен приток на газ и електроенергия. С цел да намалят емисиите и да се подобри енергийната ефективност държавите-членки следва широко да използват основани на пазара инструменти, поддържащи принципа за интернализиране на външните разходи, включително данъчно облагане, и други ефикасни инструменти за подкрепа с цел намаляване на емисиите и по-добро адаптиране към изменението на климата, подпомагане на устойчивия растеж и заетостта и на ефикасността на ресурсите по икономически изгоден начин, стимулиране на използването на възобновяема енергия и устойчиви на климата технологии с ниски нива на въглеродни емисии, преход към по-екологичен и взаимосвързан транспорт и насърчаване на икономии на енергия и екоиновациите. Държавите-членки следва постепенно да премахнат субсидиите, вредни за околната среда, и да осигурят справедливо разпределение на своите разходи и ползи.

Държавите-членки и Съюзът следва да използват регулаторни, нерегулаторни и фискални инструменти, например общи за Съюза стандарти за енергийните показатели на продукти и сгради, етикетиране, както и възлагане на екологосъобразни поръчки, за да стимулират икономически ефективния преход на производствените и потребителските модели, да стимулират рециклирането, да извършат прехода към ефикасно използване на енергията и ресурсите и безопасна и устойчива икономика с ниски нива на въглеродни емисии, да осигурят напредък към по-устойчив транспорт и безопасно и чисто производство на енергия, като същевременно използват максимално европейските полезни единодействия в това отношение и вземат предвид приноса на устойчивото селско стопанство. Държавите-членки следва решително да работят за интелигентни, модернизирани и напълно взаимосвързани транспортни и енергийни инфраструктури, да използват информационните и комуникационните технологии в съответствие с насока 4, за да подсилят нарастването на производителността, да осигурят координирано изпълнение на инфраструктурни проекти и да поддържат развитието на открити, конкурентни и интегрирани мрежови пазари.

Основната цел на Европейския Съюз, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, е да намали до 2020 г. емисиите на парникови газове с 20 %, в сравнение с равнищата от 1990 г.; да увеличи дела на енергията от възобновяеми източници в крайното ни енергийно потребление на 20 %; и да постигне увеличение с 20 % на енергийната ефективност; Съюзът поема ангажимент да вземе решение за постигане на 30 % намаление до 2020 г. в сравнение с нивата от 1990 г., като условно предложение с оглед на глобално и всеобхватно споразумение за периода след 2012 г., при условие че други развити страни се ангажират със сравними нива на намаление на емисиите и развиващите се страни допринасят по подходящ начин съобразно своите отговорности и съответни възможности.

Насока 6: Подобряване на бизнес средата и на условията за потребителите и осъвременяване и развитие на индустриалната база с цел гарантиране на пълноценното функциониране на вътрешния пазар.

Държавите-членки следва да направят необходимото пазарите да работят за гражданите, потребителите и предприемачите. Осигурявайки защита на потребителите, държавите-членки и Съюзът следва същевременно да въведат в действие предвидими рамкови условия и да осигурят добре функциониращи, открити и конкурентни пазари на стоки и услуги. По-конкретно тези действия следва да са насочени към укрепването на единния пазар и регулаторната система, особено във финансовия сектор, както и към насърчаване на равнопоставеността на финансовите пазари в световен план, ефективно изпълнение и прилагане на правилата на единния пазар и конкуренцията, както и развиване на необходимата физическа инфраструктура, също и с оглед намаляване на различията между регионите.

Външното измерение на вътрешния пазар следва да се развива допълнително с цел укрепване на търговията и инвестициите. В контекста на единния пазар трябва да се отдели дължимото внимание на осигуряването на адекватно предлагане на услуги от общ интерес. Държавите-членки следва да продължават да подобряват бизнес средата чрез модернизиране на публичните администрации, подобряване на корпоративното управление, премахване на оставащите пречки пред вътрешния пазар, премахване на излишната административна тежест и избягване на ново утежняване посредством прилагане на интелигентни регулаторни инструменти, включително чрез развиване на допълнителни оперативно съвместими услуги на електронното правителство, отстраняване на данъчните пречки, подкрепяне на малките и средните предприятия (МСП), подобряване на достъпа им до единния пазар в съответствие с „Small Business Act“ за Европа и принципа „Мисли първо за малките“, осигуряване на стабилни и интегрирани пазари на финансови услуги, улесняване на достъпа до финансиране, подобряване на условията за насърчаване на достъпа до правата за интелектуалната собственост и тяхната защита, подпомагане на интернационализирането на МСП и насърчаване на предприемчивостта, включително тази на жените. Възлагането на обществени поръчки следва да поощрява иновациите, особено за МСП, и да подпомага прехода към ефективна от гледна точка на ресурсите и енергията икономика (в съответствие с насока 5), като същевременно се спазват принципите за откритост на пазара, прозрачност и ефективна конкуренция.

Държавите-членки следва да подкрепят модерна, иновативна, диверсифицирана, конкурентоспособна, ефективна по отношение на ресурсите и енергията индустриална база с ниски нива на въглеродни емисии, частично чрез улесняване на всяко необходимо реструктуриране по икономически изгоден начин и в пълно съответствие с правилата за конкуренция на Съюза и други имащи отношение правила. В този контекст фондовете на Съюза следва отново да получат приоритет от държавите-членки. Държавите-членки следва да работят в тясно сътрудничество с промишлеността и заинтересуваните страни да допринесат за водещата роля и конкурентоспособността на Съюза в глобалното устойчиво и приобщаващо развитие, особено чрез насърчаване на корпоративната социална отговорност, идентифициране на препятствията и създаване на възможност за промяна.
